

հաստատուում է որ հայ-լուսաւորականները
զարգացնելու մեր արհեստները ներհատկաւ
զատեան. Նա նայնպէս արգելում է կաթնովի-հայ
երեսաւարդներին կարգաւ հայերէն լրագրիւնները,
ասելով որ այդ անասկ լրագրիւնները կարգաւ
մեծ ֆառա է բերում կաթնովի կրօնին: Մի
խառնով մեր ազգայն չովիւր նիւթիւնանից ար-
գէն աշխատում է զգնել իր հօտը կտրուիման
անդուողը:

Ախալցխայի քաղաքային վարչութեան մէջ
խնդիր է ծագել մեր քաղաքում պրօգրիմա-
զիտ նիւթերու մասին: Բուսով ենք որ այդ պ-
տակար գործը, որ ամենաարհեստներէջ մինն
է մեր քաղաքի համար, աշուղթեանը առաջ
կերթայ:

Ախալցխայում երկու ամիս առաջ աղբիւր
պուղը առնում էինք 2 ր. 40 կ., իսկ այժմ 1
ր. 40 կապէկի է իջել աղբիւր պուղի գինը: Բը-
րինձը արժէր 4 ր., իսկ այժմ 3 ր. 20 կ., գա-
րին արժէր 1 ր. 40 կ., իսկ այժմ 80 կ.: Այս
տարբ ամեն բանի մեծ առատութիւն կը լինի
մեր գաւառում:

Հակ-Հասուն

ՆԱՍՏԱԿ ԻՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, 27 մարտի

Պ. Գրիգոր Նիկողոսեանցի նամակը, «Մասիս»
մէջ տպւած է «Մշակի» մէջ արտատպւած, առ-
բակուանքի մէջ է ձգած ունեց: Հեղինակը տի-
րաբար սպասում է որ, եթէ պղտեցին ոչ այն-
պէս ի գործ գնէ Ռուսահայի նուիրած փոքր
ինչպէս ինքը նեղմանն է առաջարկում, ուսու-
նայր կը զարգանան իր տարբը, Նամակը, ինչ-
պէս ասացի, արգէն բաց է անում տարակուսանքի
զանքը զգաւ թանկն միատուրութեամբ հաս-
տացող ժողովրդի առէն: Մի աղմու պարուն ա-
սում էր թէ այսքան փող ունեւ մասս հաւաք-
ված, որ ուղարկելու էի «Մշակի» խորագրին:
Միացեալ ընկերութեանց հասցնելու համար,
բայց, Նիկողոսեանցի նամակը կարգաւ, զան-
գազում եւ որովհետեւ նուիրատուներն տաւ
են—մեր փողն ուրեմն կորչում է:

«Մասիս», որ ապահովութեամբ է ընդունել նա-
խապի մարտարաւորը, անշուշտ կը պատասխա-
նէ. լուրը, ինչ խորագրով էլ որ լինի, բոլի զնք
է այս զեպքում:

Իսկ մեր նամակի անականները և անական-
ների բարդութիւնները (որ նեղմանը բաւ իւր
քմերն իրեն ուղումը շարք ու Պոլսոյ գործող-
ների մեծի ու փոքրի վզն, անանկերէն ու քը-
թին կտու է տուել) եթէ թողնենք ու միայնա
պղծնք, քաղաք նիւթը այս կը լինի. նախ

էր ապիս ինչ: Եւ անցի, զարգացայ, որպէս
մի փայլուն եղջերու: Բայց ներհատկութիւն, բայց
պատուանքի մէջ ինչ ոչինչ այնքան չէր նե-
տաքրքրում, որպէս ընկերների, չէլենների և
չէրեզների կրկնների սովորութիւնները: Եւ
հիմունք էր նրանց քաղաքացիութիւնների պատ-
մութիւնները լսելու, և միշտ մի առանձին նա-
խանով տաւ էի ինձումն: Բնոււ եւ էլ
ընկու կամ չէրքեղի աղջիկ չեմ: Այդ բոլորը
զու ինքը լաւ գիտեմ, Դաւիթ, Սիւնու եւ, շատ
անգամ ասում էի ինձ. լեւ սիրում եմ քեզ,
թամար, աւելի նրա համար, որ իշխանական
տան թուրքութիւնների մէջ չը փշտացար դու:
Այժմ ինչու եւ կարծում, թէ եւ քեզ նեւ գա-
լով, կարող եմ քո վրա մի ծանր թեւ գառ-
նայ:

Ինչը մեծ ուրախութեամբ լսում էր մանկաւա-
սակ ներսանու խոսքերը, հիմունք էր նրա
սրտի անկեղծ զեպքում: Նա գիտէր, բոլորը,
ինչ որ այնպէս նորապիւնեան պատմում էր
թամարը, համարիւ էր իւրոյ ամեն ինչ
նրան, սարսափելի փորձանքների նեղմանը այդ
պատուական գանձը, նա անկարող էր Սիրողը
նկատելով նրա լուսնիւնը, երես առան երեսա-
յի նեւն, կախովեաւ նրա պարանոցից, և ան-
յազարար նրա երեսը, աչքերը, չրթունքը հա-
րուրելով, անոց աւելի և աւելի թախանձել նը-
բան, ասելով.

—Տնոր, քո հոգուն մասաւ, ինչ էլ անը, ա-
զաւում եմ, ինքրում եմ, պազաւում եմ, ինչ
էլ անը: Մի քանի րոպէ առաջ ինքը ասելիք,
թէ ինչ որ դու սիրում ես, եւ էլ պիտի սիրեմ,
թէ մեր երկուսի մէջ մի և նայն սիրող պէտք է
լինի Ինչու եւ չը պիտի սիրեմ քո հայրենիքը:

հացցնել՝ ապա ուսում տալ: Եւստ հասնելի իւր-
բաւ, միայն փուն կենդանի քիւրդն ու չէրքեղը
հագուստ անանկուն պէս կը խնէ կը փախցնէ:
այնպէս որ արհեստը հագուստով խնէ աշ-
կերտը ուսումնարանի դուռը անանկուն չէ: Թող
զարմեալ գանձ ուսումնարանի գնան այնպէս՝ ինչ-
պէս որ եւ. մեծ յոյս կայ որ ուսումն անանկուն
վերջը՝ իրենց ծածկոյթը յափշտակել չը տալու
նաքը գանձն: Միայն խոսք չը կայ, ուսումնա-
րանը այդ նաքը սովորեցնելու կարող ուսում-
նարան պէտք է լինի, եւ ոչ թէ ասանկեր քննող
ու ուրի տակի անդունդը չը տեսող: Ամերիկան
ու Աւստրալիան մանր գիտեցող, իսկ Հայաստա-
նի գինը քոռնել չը կարողացող:

Գանկայի է իսկ իմանալ, թէ արգարե մեր ու-
սումնարանները խորութիւն կրապարան են, թէ
իրականութեան արգիւնարան:

Ընթերցող

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԹԻՒՐԳԻՒՆ

Եւրոպական զեպքանները գաղտնի են
պահում թանկացութիւնները յոյն-թիւրքա-
կան հարցի փերաբերութեամբ: Իշխան Բիւ-
մարի, համաձայնեցնելով զեպքարիւ թանկե-
ցութիւնները, պայմանաւորեց պետութիւն-
ների հետ, թէ ինչպէս պէտք է գործեն
նրանց զեպքանները և պահանջեց, որ այդ
նախագիծը զաղտնի պահի: Գործի աջո-
գութեան համար իրր թէ հարկաւոր էր,
որ ոչ առլինանը և ոչ նրա միւնիստրները
ծանոթ չը լինէին այդ նախագիծի հետ: Չը
նայնով այդ խիստ զաղանապահութեանը,
հետագայում է ֆրանսիական «Temps» լրագ-
րի Կ. Պոլսի լիզիմակիցը, եւ կարող եմ մի
քանի հաստատ անդեկութիւններ հաղոր-
դել թանկացութիւնների ընթացքի մասին:
Սկզբից զեպքանները պահանջեցին թիւր-
քաց հաստարմատարներից, որ նրանք յայտ-
նեն թիւրքիւնի ցանկացած սահմանա-
գիծը: Բ. Դրան առաջարկութիւնները ան-
բաւականացուցիչ համարելով, զեպքանները
կամենում էին ընդհանուր թանկացութիւն-
ները, բայց թիւրքաց հաստարմատարները
նոր առաջարկութիւններ արին, որոնք նոյն-
պէս անբաւականացուցիչ յայտնեցան: Պե-
տութիւնների ներկայացուցիչները այլ եւս

երբ որ դու սիրում ես. ինչու եւ էլ չը պիտի
արին թափան նրա համար, երբ դու քո արիւ-
նը գումար եւս ցէ որ մեր երկուսի մէջ մի և
նայն սիրում է թանկութեամբ:

Ինչը վերջին խոսքից թանկութեամբ, պատասխա-
նեց նրան:

—Հենց այդ պատճառով, որ մեր երկուսի մէջ
մի և նայն սիրում է թանկութեամբ, հենց այդ պատ-
ճառով, որ մենք երկուսի մի մարմին ենք կապ-
ւած, քո ինչ նեւ լինելը աւելորդ է, այսինքն
կամենում եմ ասել՝ խնայեալ դու ինչ նեւ կը
լինեա: Որովհետեւ եւս արտով, հոգով, մարմնով
բաժանված չեմ լինի քեզանից: Դարձեալ քո նո-
գին պիտի ոգեւորէ ինձ, զարմեալ քո սիրտը պի-
տի սիրտ տալ ինձ: Եւ պիտի ուն և զարմութեւ
ստանամ, միշտ այն ապահովութեան ասկ զը-
մովելով, թէ թամարը ինչ նեւ է: Միթէ Դիւ-
նեւ հաստատում այդ խոսքերին, որ այդ խնայե-
պէս այդպէս է: Մենք նրեւանկներին չենք անա-
նում, բայց հաստացած ենք, որ նրանք աներե-
ւութեալեւ գործում են մեզ նեւ: Եղանակ են
մեզ, երբ նրանցից ոգմութիւն ենք խնդրում,
գորութիւն են տալիս մեզ, երբ նրանք աշակ-
ցութեանն ենք զիմում: Դու կը լինեա իմ պա-
հազան նրեւանկը, թամար, դու այստեղից եւս
կարող ես համարաւորել և պաշտպանել ինձ,
Դու գիտեմ, թամար, որ եւս միշտ այսպէս կատա-
րած իմ ամենամեծ յաղթութիւններից պարտա-
կան եմ քեզ, միայն քեզ: Երբ եւս վերադառ-
նում էի կախի դռանից զերինքով և պատերազ-
մական անհուն աւար ինչ նեւ բերելով, ոչ մի
փարձարութիւն, ոչ մի գովաւանք ինձ համար
այնքան քաղցր, այնքան թանկացին չէր, որպէս
քո ծախքը, որպէս քո համարը, թամար, երբ

պաշտանապէս չեն խորհրդակցում թիւրքաց
հաստարմատարների հետ, այլ իրանք
մշակում են զիշուանքի մի նախագիծ, որ
նրանց կարծիքով պէտք է ընդունվի թիւր-
քիւնից և Գումաստանից: Բ. Դուր, ան-
հանգստանալով զեպքանների խորհուրդների
զաղտնի լինելուց, շարունակ նախագիծներ
է առաջարկում, որոնք ի նկատի են առ-
նվում պետութիւնների ներկայացուցիչներից
իրեն նիւթեր իրանց անփախան առաջար-
կութեան համար: Իսկպէս այժմ թանկե-
ցում են միմեանց հետ օտար պետութիւն-
ների զեպքանները և ընդհանուր խորհուրդ-
ներ թիւրքաց հաստարմատարների ներ-
կայութեամբ չեն լինում: Այնու ամենայնիւ
զեպքանների գործը հեշտացած է: Նրանք
պէտք է ընտրութիւն անեն երկու նախա-
գիծների մէջ, որոնցից մէկը՝ Գերմանիայի
զեպքաններ, նպատաւոր է թիւրքիւնի հա-
մար, երկրորդը, Անգլիայի զեպքանի նախա-
գիծը աւելի մեծ զիշուանք է պահանջում
Բ. Դրանց և աւելի համապատասխանում է
ընկերի կանխերեցիւնի վիճակներին: Ինչ
կը փերաբերի ֆրանսիային, նա բաւականա-
ցիւ է իր առաջարկութեամբ միջնորդ դա-
տարանի մասին և պատուիրել է իր զեպ-
քանին միանալ մեծամասնութեան հետ:

ԻՏԱԼԻԱ

Հոսմից լրագրիւններն հաղորդում են հե-
տեւեալ անդեկութիւնները: Իտալական պատ-
գամաւորների ժողովի մէջ մարտի 12-ին
սկզբեցաւ ընտրողական փերանորոգութեան
հարցի քննութիւնը, որ այժմ իտալացիների
համար կենական պահանջ է դարձել: Կա-
րելի է հաստատապէս ասել, որ ընտրողա-
կան նոր օրէնքից կախված է իտալիայի
սահմանադրական կեանքի զարգացումը,
որովհետեւ ընտրողական նախկին և՛ զեր-
ջին քան տարիների ընթացքում կատարե-
լապէս փասում էր հաստարկական գոր-
ծունեւթեանը:

Առաժամանակ պատգամաւորների ընտրու-
թիւնները կատարվում են հին օրէնքի հա-
մեմատ հետեւեալ կերպով: Պատգամաւորնե-
րը ընտրվում են նահանգներից: Ընտրողա-

կան ձայնի իրաւունք ունի միայն այն իտա-
լացին, որ տարեկան 40 ֆրանկ ուղղակի
հարկ է վճարում և այդ պատճառով ըն-
տրողների թիւը ամբողջ իտալիայի մէջ հա-
նում է միայն 620,000-ի, որ մի անհան-
թիւ է և չէ համապատասխանում բոլոր
ընտրողների քանակութեանը: Գերմանիայի
մէջ միայն սոցիալական կուսակցութեան
ընտրողների թիւը նոյնքան է, որքան ի-
տալիայի մէջ բոլոր կուսակցութիւններից
միասին: Ընտրողական այդ և՛ ընտրողային
մէջ շատ անյարմար է, որովհետեւ իւրա-
քանիւր պատգամաւոր կախված է լինում
մի անհան խումբ ընտրողներից, որոնց հետ
նա կարող է անձնական յարաբերութիւն
ներ ունենալ և այդ հանգամանքը կարող է
մեծ զեպքանների պատճառ դառնալ: Ը-
տրութիւնները ընտրողների և ընտրողների
համաձայնութեան առարկայ են դարձել,
որի նպատակը ոչ թէ հաստարկական, այլ
անձնական շահերն են: Ամենից անարեւ-
թիւ ժարդիկ իրանց և՛ զերն են ասել ըն-
տրութիւնները և այդպիսով պարզամտը
իրանց անձնական շահերի գործիք են դար-
ձել: Պատգամաւորները ծախում են ի-
րանց ձայնները միւնիստրութեանը, որպէս զի
իրագործվին այն պայմանները, որոնց գնով
նրանք ընտրված են, իսկ կառավարութիւնը
ստիպված է զոհել հաստարկական ընդհա-
նուր շահերը ձայնի գնելու համար: Ամ-
բողջ իտալիան փարակվել է վաճառման սի-
տով և այդ իրողութիւնը մանաւանդ փառ-
գաւոր է, որովհետեւ իտալական փարական
և՛ զերցրած է ֆրանսիականից և չու-
փազանց կենտրոնացած է: Ազնիւ, զորմա-
կան, անզային ոյժերը, որոնք ծանոթ են
ժողովրդի պէտքերին և գործի են ծառ-
ւում, իտալիայի մէջ չեն կարողանում գոր-
ծունեւթեան տապաւնի գանձել: Եւ էլ այն
անտարբերութեան պատճառը, որ ընդհա-
նացել է իտալական հաստարկութեան մէջ
փերջին տարիների ընթացքում: Իտալիան
փառ էր կառավարվում, իսկ ընտրողական
փառ և՛ թոյլ չէր տալիս փերանորոգել
պարզամտութիւնը: Գործը այն գրութեան հա-
սաւ, որ ընտրողների ոչ-հազին քանակու-
թիւնը այլ եւս չէր մասնակցում ընտրու-

գործելու իմ նպատակը: Այժմ հանգամանքները
նպատաւոր են և եւս գիմում եմ այն նպատ-
կին: Ազատել հայրենիքս, ապաւել իմ ազգը և
Հայաստանի թագաւոր: Թողք քո զինն ցնդի-
աւա այն մեծ նպատակը, թամար, որի մասին
խոսում եմ: Եւ այն ժամանակ միայն պիտի
պտակվեմ քեզ հետ, երբ հայոց թագաւորների
և թագաւորների թագերով կը պատկեն մեր Ար-
ցնորը չէ, թամար, դա կախված է իմ քաւու-
թիւնից և իմ սրի յաղագութիւնից: Իսկ քո սրը
բաւական է, թամար, որ փառ իմ քաւութիւնը,
որ առաջնորդէ ինձ, որ լուսաւորէ իմ ճանա-
պարհը այն նրեզնէ սրանի նեւն, որ Աստուծոյ
ուղարկեց իտալիէը: Եղիպատի գերութիւնից
ապաւող Մովսէսի ճանապարհը լուսաւորելու
համար:

Մի ուրիշը թամարի տեղ, լսելով այդ խո-
սքը, կը զրկէր իր սրերիցին, կը համարէր
նրան, անգիւրջ, անթիւ կերպով կը համարէր
կը թափէր նրա առջի իր հոգու ամենակրկն-
զգայունքները, և մարդկային լեզուի անհա-
րարձր, ամենափառ խոսքերով կը յայտնէր իր
սրտի անսահման ուրախութիւնը: Թէ որքան
բախտաւոր է ինքը, թէ որքան երջանիկ է. Դ
ունի մի այսպիսի քաւ, անձնական և արեւ-
ազամարդ: Բայց թամարը իր սովորական գեղ-
ցիկ ժպիտը զեպքից զեպքի վրա, զարմա զեպ-
քից, ասելով.—Այդ բոլորը շատ լաւ է, թէ
սրանցիւն է, բայց եւս զարմեալ կրկնում եմ իմ
ազաւանքը, որ ինձ էլ քեզ նեւ տանեա, որ եւս
մաս ու բաժին ունենամ այն սուրբ գործի մէջ
որ պիտի կատարեն դու:

—Անկարելի է, թամար, լիթէ մի բան, որ
պիտի խնդրեմ քեզանից իմ բաժնեւն լա-